

Pracownia Reprograficzna

Pracownia Reprograficzna rozpoczęła działalność w kwietniu 1962 r. Pierwsze miesiące upłynęły na staraniach o wyposażenie oraz organizowaniu pracowni. Dotkliwy był brak możliwości stworzenia ciemni fotograficznej na terenie Biblioteki, ale ten problem udało się rozwiązać dzięki pomocy Zakładu Farmakognozji, który dysponował rzadko wykorzystywaną ciemnią.

Pracownia przez kilkanaście lat posiadała jeden etat, a do jej zadań należało wykonywanie mikrofilmów, fotokopii, przeżroczy na wykłady oraz wypożyczanie i konserwacja filmów naukowych 16 mm, które w liczbie około 100 znajdowały się w Bibliotece. Pracownia posiadała też projektor filmowy, który często obsługiwał zjazdy i konferencje naukowe, jak również wykłady profesorów takich specjalności, jak: ginekologia i położnictwo, anestezjologia, chirurgia, okulistyka, interna.

Reprodukowanie odbywało się w kąciku magazynu książek, a obróbka chemiczna w ciemni Zakładu Farmakognozji. W pracowni znajdował się również powielacz spirytusowy, służący do druku pism związanych z informacją. W latach siedemdziesiątych podjęto próbę skrócenia procesu sporządzania kopii. Dział Zaopatrzenia zakupił w 1972 roku węgierską kopiarke DOKUFO, opartą na metodzie refleksyjno-dyfuzyjnej. Niestety, to urządzenie okazało się nieprzydatne, dawało wprawdzie odbitki szybciej, ale mokre i nietrwałe, pracowało wolno i było drogie w eksploatacji.

W roku 1994 udało się w Filii nr 10 przy ul. Maszalarskiej wygospodarować duży pokój, do którego przeniesiono pracownię wraz z filmoteką. Poprawiło to znacznie warunki pracy, jednak poważnym mankamentem była konieczność donoszenia czasopism do reprodukcji z ul. Sierociej.

W roku 1976 pracownia została wyposażona w kserograf biurowy KB-2, w związku z czym zmniejszyła się liczba reprodukcji fotograficznych, ponieważ kserograf przejął wykonywanie odbitek z czasopism i książek. Wykonywano dużo diapozytywów, zarówno kolorowych, jak i czarno-białych oraz tonowanych na niebiesko. Także w filmotece był duży ruch, bo wówczas filmy naukowe spełniały niebagatelną rolę w dydaktyce. Wypożyczanie i konserwacja filmów oraz organizowanie projekcji na konferencjach, zjazdach naukowych i wykładach zabierało dużo czasu.

W roku 1997 przeniesiono pracownię do budynku banku przy ul. Nowowiejskiego. Pracownia zajmowała 3 pokoiki na 4 piętrze, w jednym z nich mieściła się filmoteka z wypożyczalnią filmów. Tam też znajdował się projektor filmowy, na którym na życzenie osoby wypożyczającej można było dokonać przeglądu filmów. W roku 1981 pracownia została wyposażona w kopiarke bębnową UK-500, w roku 1984 zakupiono drugie takie samo urządzenie. Zatrudniono na okres pół roku drugiego technika w osobie Waldemara Beyme.

W grudniu 1984 roku pracownia została przeniesiona do obecnych pomieszczeń przy ul. Parkowej. Wpłynęło to bardzo korzystnie na termin wykonywania usług kserograficznych, których liczba znacznie się zwiększyła. W roku 1986 pracownia uzyskała drugi etat, na którym zatrudniony został Robert Tomaszewski, a w następnych latach pracownikami reprografii byli kolejno: Michał Łysek, Marta Surdacka, Łukasz Garliński, Janusz Nowicki i Krystyna Dziwnik.

Sukcesywnie przybywało również urządzeń reprograficznych. W roku 1988 zakupiono kopiarke Costar, w 1989 – Canon 3025, w 1991 – Rank Xerox 5026 oraz mikroprinter Copex do sporządzania kopii z mikrofisz, w 1995 – Rank Xerox 5331, w 1997 – Canon 6220, w 1998 – Konica 2223, w 2000 – Canon 6330, w 2001 – Ricoh 220.

Zakup cyfrowej koparki Ricoh umożliwił rozpoczęcie skanowania dokumentów i przesyłania ich drogą elektroniczną, co spowodowało zmniejszenie liczby zamówień na kserokopie.

W ostatnich latach, w związku z rozwojem technologii komputerowej, obniżyło się również zapotrzebowanie na diapozytywy, zarówno kolorowe, jak i czarno-białe. Zmniejszyło się również zainteresowanie filmami naukowymi.